

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Asan/25/2017
Identifikačné číslo spisu:	3016200396
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3016200396.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Viery Nevedelovej v právnej veci žalobcu: MK SKILL s.r.o., so sídlom Podmanín 75, Považská Bystrica, IČO: 46 096 094, právne zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Bickom, so sídlom Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0239/99/2015 zo dňa 29. marca 2016, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. augusta 2017, č. k. 11S/124/2016-52, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. augusta 2017, č. k. 11S/124/2016-52, z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania v celosti.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo dňa 15. augusta 2017, č. k. 11S/124/2016-52, podľa § 191 ods. 1 písm. g/, ods. 4 v spojení s § 194 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie - Ústredný inšpektorát SOI č. SK/0239/99/2015 zo dňa 29. marca 2016 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úplnú náhradu trov konania.

2. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu zistil: Prvostupňový správny orgán v rámci výkonu inšpekcie dňa 13.01.2015 vykonal kontrolu prevádzky CAFE-GIORNO na adrese A., W. XXXX/XX patriacej žalobcovi, a to za prítomnosti V. N., účtujúcej čašníčky. Kontrolou bolo zistené, v prvom prípade nebola dodržaná správna miera u

predávaného nápoja, keďže 35 ml Fernetu Stock v hodnote 1,31 € bolo účtovné ako 40 ml nápoja v hodnote 1,50 € a 36 ml Fernetu Stock v hodnote 1,35 € bolo účtovné ako 40 ml nápoja v hodnote 1,50 € a v druhom prípade označenie prevádzkovej jednotky žalobcu neobsahovalo obchodné meno a sídlo prevádzkovateľa. Výsledky kontroly boli premietnuté do Inšpekčného záznamu č. 054 313. Kontrolné zistenia boli podkladom na začatie správneho konania, ktoré bolo žalobcovi písomne oznámené dňa 11.02.2016. V oznámení o začatí správneho konania bol žalobca upovedomený o zistených nedostatkoch, vrátane ich právnej kvalifikácie, hroziaceho postihu podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa a súčasne bol poučený podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, vrátane možnosti podať vyjadrenie k veci

v 8-dňovej lehote. Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi rozhodnutím č. P/0004/03/2015 zo dňa 10. marca 2015 podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľov uložil žalobcovi pokutu 400,- €. Vo včas podanom odvolaní žalobca namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci, povinnosť správneho orgánu dokázať vinu obvineného z priestupku a zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného. Poukázal na skutočnosť, že z inšpekčného záznamu nie je zrejmé ako a čím malo byť odobrané množstvo meraného nápoja a ako bol vzniknutý rozdiel zistený a aké boli použité meracie postupy a meradlá. Žalobca mal tiež za to, že neboli preukázané všetky znaky skutkovej podstaty priestupku, za ktorý bola uložená pokuta. O podanom odvolaní rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 04.04.2016. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný dal za pravdu žalobcovi pokiaľ išlo o nedostatočne zistený skutkový stav veci pri porušení povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, v dôsledku čoho vypustil predmetné porušenie a za porušenie ostávajúcej povinnosti znížil pokutu na sumu 180,- €.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 4 ods. 1 písm. a/, § 15 ods. 1, písm. a/, § 24 ods. 1 a súčasne v intenciách ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 18 ods. 1, v spojení s § 30 ods. 1 písm. h/, postupom podľa ustanovení tretej časti prvej a druhej hlavy Správneho súdneho poriadku.

4. Krajský súd uviedol, že v prejednávacom prípade správny orgán prvého stupňa uložil žalobcovi pokutu vo výške 400,- € za dva správne delikty, ktorých sa dopustil s poukazom na § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa porušením povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. a/ a § 15 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa. Na základe žalobcom podaného odvolania žalovaný zmenil prvostupňové rozhodnutie. Zmena bola vykonaná vypustením skutku, ktorého podstata spočívala v porušení povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, z výrokovej časti bez samostatného rozhodnutia a uložením pokuty 200,- € len za skutok, ktorého sa žalobca dopustil porušením ustanovenia § 15 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa.

5. Uvedený procesný postup žalovaného správneho súdu vyhodnotil ako nezákonný. Správny súd konštatoval, že v prípade, ak odvolací orgán dospeje k presvedčeniu, že na vyvodenie zodpovednosti voči žalobcovi za porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa nebol dostatočne zistený skutkový stav, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti, či sa vôbec skutok stal, a za situácie, že správne konanie o uloženie sankcie voči žalobcovi bolo začaté z podnetu konajúceho správneho orgánu, bolo povinnosťou žalovaného ako druhostupňového správneho orgánu rozhodujúceho o odvolaní zastaviť konanie v časti porušenia povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa osobitným rozhodnutím, resp. výrokom, tak ako to ukladá § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku, nakoľko odpadol dôvod a zmysel ďalšieho konania v tejto časti. Uvedeným postupom sa na úrovni odvolacieho orgánu zákonným spôsobom nerozhodlo o celom predmete konania vedeného pred správnymi orgánmi a začatého na ich podnet, v dôsledku čoho nebola zachovaná totožnosť skutku na oboch stupňoch konania. V dôsledku uvedeného postupu odvolací správny orgán ukladal pokutu len za jeden z dvoch správnych deliktov, za ktoré bol žalobca prvostupňovým správnym orgánom braný na zodpovednosť, a to bez toho, aby sa na

podklade podaného odvolania zákonným spôsobom vysporiadal so zvyškom prejednávanej veci.

6. V danej súvislosti správny súd poznamenal, že správne orgány musia vychádzať zo základného predpokladu, že prvostupňovým správnym orgánom skutkovo ustálený a založený predmet konania pozostávajúci z protiprávnych konaní žalobcu, resp. z účasti žalobcu na nich, musí byť zachovaný od začatia konania o uložení sankcie až po jeho právoplatné skončenie. Predmetom záujmu je konanie žalobcu, teda skutok a nie samotný správny delikt, ktorý je len právnym pomenovaním samotného skutku, resp. právnym vyjadrením a kvalifikovaním. Preto bolo a je povinnosťou odvolacieho orgánu, ktorý rozhoduje s konečnou platnosťou, aby sa vysporiadal s celým rozsahom predmetu konania, resp. vyčerpал celé meritum veci, a to spôsobom, ktorý mu ukladá zákon o správnom konaní (správny poriadok).

7. Podľa názoru krajského súdu žalovaný svojím nezákonným postupom a rozhodnutím tak privodil protiprávny stav, že za správny delikt spáchaný porušením ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa sa uložila jedna sankcia a za správny delikt spáchaný porušením povinnosti podľa § 15 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa druhá sankcia, čo znamená nerešpektovanie absorpčnej zásady ako jednej zo základných zásad pre ukladanie trestu a s poukazom na § 195 písm. d/ SSP aj sankcií v správnom trestaní. V zmysle uvedenej zásady za spáchanie dvoch alebo viacerých správnych deliktov sa ukladá len jeden trest, resp. sankci, a to podľa ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na správny delikt, z nich najprisnejšie postihovaný.

8. Správny súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho správneho orgánu došlo k podstatnej vade konania majúcej za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia, a preto rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (§ 191 ods. 1 písm. g/, § 191 ods. 4 SSP v spojení s § 194 ods. 2 SSP).

9. Žalobnú námietku, podľa ktorej žalobca považoval rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre rozpor výroku s obsahom odôvodnenia, správny súd ju vyhodnotil za nedôvodnú. Uvedol, že z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, ktorá ako jediná je záväzná pre účastníkov administratívneho konania, jasne vyplýva, že pôvodná výška pokuty 400,- € sa znížila, zmenila na sumu 200,- €. To znamená, že údaj o výške pokuty 180,- € uvedený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je len zrejmu chybou v písaní, ktorá nerobí preskúmané rozhodnutie nezákonným.

10. O náhrade trov konania správny súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania (§ 168 SSP) dôvodiac, že žalobca aj napriek nedôvodnosti jeho žalobnej námietky bol v konaní úspešný. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením (§ 175 ods. 2 SSP).

II.

Kasačná sťažnosť žalovaného

11. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. augusta 2017, č. k. 11S/124/2016-52, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

12. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalovaný namietal, že krajský súd porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe (§ 440 ods. 1 písm. i/ S.s.p.)

13. Žalovaný nesúhlasil s argumentáciou a záverom správneho súdu, že žalovaný svojím nezákonným postupom a rozhodnutím privodil protiprávny stav, že za správny delikt spáchaný porušením § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa sa uložila jedna sankcia a za správny delikt spáchaný porušením povinností podľa § 15 ods. 1 písm. a/ tohto zákona druhá sankcia, čo znamená nerešpektovanie

absorpčnej zásady ako jednej zo základných zásad pre ukladanie trestu a s poukazom na § 195 písm. d/ SSP aj sankcií v správnom trestaní.

14. Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 47 ods. 2 a v § 59 ods. 1 správneho poriadku žalovaný vyslovil názor, že výrok žalobou napadnutého rozhodnutia č. SK/0239/99/2015 zo dňa 29. marca 2016 je v súlade so zásadou právnej istoty rozhodnutí správnych orgánov. Zdôraznil, že v správnom konaní sa uplatňuje zásada jednotnosti konania, v zmysle ktorej je správne konanie jediným celkom od podania až po jeho právoplatné ukončenie. Prvostupňové rozhodnutie a rozhodnutie o odvolaní nemožno posudzovať individuálne, keďže sa jedná o rozhodnutie v tej istej veci, ale je potrebné ich vykladať v ich vzájomných súvislostiach a nie samostatne. Dal do pozornosti, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako aj rozhodnutie odvolacieho orgánu spolu navzájom súvisia. Dôvodil, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu č. P/0004/03/2015 zo dňa 10. marca 2015 v plnom rozsahu spĺňa všetky náležitosti výroku rozhodnutia, a teda sú v ňom presne špecifikované skutky s uvedením miesta, času a spôsob spáchania spolu s právnym vyhodnotením. Žalovaný mal za to, že výrok napadnutého rozhodnutia logicky a vecne nadväzuje na výrok prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, s ktorým bol žalobca riadne oboznámený a s ktorým tvorí jeden celok. Žalovaný ďalej uviedol, že vo výroku napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyslovil, že napadnuté rozhodnutie mení vo výrokovej časti ako aj v príslušnej časti odôvodnenia tak, že pokutu uložil za porušenie povinnosti podľa § 15 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa a konkretizoval aj výšku uloženú pokutu, teda konkretizoval porušenú povinnosť, za ktorú bola uložená pokuta, ako aj výšku pokuty, t.j. spôsob vykonanej zmeny. Ďalej upriamil pozornosť na obsah samotného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom je chronologicky jasne uvedený priebeh daného správneho konania. Zastával názor, že aj argumentácia odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je v rozpore s výrokovou časťou rozhodnutia a je s ňou v súlade a nie je pre žalobcu nezrozumiteľnou. Poukazom na uvedené žalovaný mal za to, že krajský súd vydal rozhodnutie na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Žalovaný ďalej vytýkal správne súdu, že napadnutým rozsudkom došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. V danej súvislosti dal do pozornosti rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžd 26/2011, sp. zn. 3Sžo 154/2015 z 22.03.2017, sp. zn. 6Sžo 208/2010 zo dňa 24.08.2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S 166/2012 zo dňa 11.04.2014, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S 96/2010 zo dňa 03.08.2012, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S 300/2013 zo dňa 04.02.2016 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 163/2015 zo dňa 30.03.2016, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo 39/2012 zo dňa 29.05.2013 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo 21/2013 zo dňa 27. novembra 2013.

III.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti žalovaného

16. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti podanej žalovaným navrhoval, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú zamietol. Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za vecne správny, dôkladne odôvodnený, s ktorým odôvodnením sa plne stotožnil. Kasačnú sťažnosť žalovaného považoval za nedôvodnú. K tvrdeniu žalovaného vo vzťahu k zásade jednotnosti konania žalobca uviedol, že uplatnenie tejto zásady nemá nič spoločné s totožnosťou skutku a ukladáním sankcií za správne delikty, v ktorej súvislosti poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bodoch 26 a 27, kde správny súd dôkladne vysvetlil, v čom žalovaný pochybil.

17. Žalobca nesúhlasil ani s ďalšou námietkou žalovaného, že napadnutým rozsudkom došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Podľa názoru žalobcu rozhodnutia súdov, na ktoré žalovaný v kasačnej sťažnosti poukázal, sa netýkajú obdobných vecí a nie sú v jeho prípade použiteľné. Tvrdil, že v danom prípade, ak žalobca spáchal viacero správnych deliktov, správny orgán mal postupovať v zmysle absorpčnej zásady uplatňujúcej v trestnom konaní a uložiť mu jednu sankciu, a to za správny delikt najprísnejšie postihnuteľný. Poukázal na to, že túto skutočnosť v rámci správneho konania namietal. Dal do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo 79/2010 z 18.01.2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf 9/2010 z 16.02.2011, rozsudok Najvyššieho

súdu SR sp. zn. 8SŽ 18/2011.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

18. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 S.s.p.), kasačnú sťažnosť žalovaného prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná.

20. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. augusta 2017, č. k. 11S/124/2016-52, ktorým krajský súd žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. g/, ods. 4 v spojení s § 194 ods. 2 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

21. Predmetom preskumavacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - Slovenskej obchodnej inšpekcie - Ústredný inšpektorát SOI č. SK/0239/99/2015 zo dňa 29. marca 2016, ktorým rozhodnutím žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi č. P/0004/03/2015 zo dňa 10. marca 2015 tak, že napadnuté rozhodnutie vo výrokovej časti ako aj v príslušnej časti odôvodnenia mení tak, že za porušenie povinnosti podľa § 15 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, zistené pri kontrole uskutočnenej dňa 13.01.2015 v prevádzke „Y. sa účastníkovi konania - žalobcovi ukladá peňažná pokuta 200,- eur.

22. Prvostupňový správny orgán - Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi uvedeným rozhodnutím (č. P/0004/03/2015 zo dňa 10. marca 2015) podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložil žalobcovi pokutu 400,- eur za porušenie povinnosti predávajúceho predávať výrobky v správnej miere (§ 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa) a za porušenie povinnosti predávajúceho na vhodnom a trvale viditeľnom mieste prevádzkarne uviesť predpísané údaje (§ 15 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa), ktorých porušení zákona sa dopustil na skutkovom základe uvedenom v tomto rozhodnutí.

23. Najvyšší súd zákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu posudzoval na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, ktoré uvádza krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré z tohto dôvodu najvyšší súd už neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

24. Kasačný súd po vyhodnotení kasačných dôvodov žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu považuje právne posúdenie preskumavanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Aby neopakoval skutočnosti účastníkom známe, na zdôraznenie skutkových a právnych záverov k veci uvádza nasledovné.

25. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. (§ 2 ods. 1 S.s.p.)

26. Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a

ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania. (§ 5 ods. 2 S.s.p.)

27. Správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy. (§ 177 ods. 1 S.s.p.)

28. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 177 a nasl. S.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

29. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu, ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

30. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy. (§ 135 ods. 1 S.s.p.)

31. Správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe. (§ 194 ods. 1, 2 S.s.p.)

32. Správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie. (§ 195 písm. b/ S.s.p.)

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

33. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca bol rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu sankcionovaný podľa ust. § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. za porušenie povinností ustanovených v ust. § 4 ods. 1 písm. a/ a v ust. § 15 ods. 1 písm. a/ uvedeného zákona uložením peňažnej pokuty vo výške 400,- eur.

34. Krajský súd žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil v zmysle ust. § 195 písm. d/ S.s.p., z dôvodu, že porušením absorpčnej zásady ako jednej zo základných zásad pre ukladanie trestu a aj sankcií v správnom trestaní, došlo postupom žalovaného ako odvolacieho správneho orgánu k podstatnej vade konania majúcej za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. S uvedeným právnym posúdením správneho súdu sa kasačný súd stotožňuje.

35. V predmetnej veci sa bezpochyby jedná o administratívne trestanie, nakoľko žalobca bol postihnutý za iný správny delikt a bola mu uložená sankcia. Kasačný súd v danej súvislosti upriamuje pozornosť žalovaného na to, že najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti ustálil, že trestnoprávne princípy sa

analogicky aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy (bližšie pozri rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 3Sžn 68/2004, 3Sž 85/2007, 8Sžo 28/2007, 8Sžo 147/2008). Takýto záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej len Dohovor) (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy plynie záver o nutnosti poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť za porušenie právnej povinnosti. V tejto súvislosti najvyšší súd tiež upriamuje pozornosť na to, že aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13.02.1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov, odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve a aj v praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. V zmysle tohto odporúčania jeho právna úprava sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

36. V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, postupom podľa ustanovení správneho poriadku, pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie je povinný pre nedostatok špeciálnej úpravy postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok). Z uvedených dôvodov vo výroku rozhodnutia, ktorým správny orgán rozhoduje o porušení právnej povinnosti, stanovenej zákonom, účastníkom konania (výrok o vine), je povinnosťou správneho orgánu určitým a zrozumiteľným spôsobom uviesť, akého porušenia právnej povinnosti sa účastník dopustil opisom skutku, ktorým sa porušenia, kladeného mu za vinu, dopustil a uvedením ustanovenia zákona skutkovej podstaty, ktorú účastník konania skutkom naplnil a súčasne určením sankcie, ktorú správny orgán účastníkovi konania za uvedené porušenie právnej povinnosti ukladá (výrok o treste). Vychádzajúc z uvedeného povinnosťou správneho orgánu konajúceho a rozhodujúceho v konaní o administratívnom trestaní je nielen postupovať podľa trestnoprávnych zásad obsiahnutých v trestnoprávnej úprave, ale aj ich rozhodnutia musia spĺňať kritéria v súlade s trestnoprávnou úpravou.

37. Na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za súbeh viacerých deliktov. Pri súbehu viacerých správnych deliktov (viacčinný súbeh) pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť „*analogiae legis*“ tzv. absorpčnú zásadu. Jej podstata tkvie v absorpcii sadzieb (teda prísnejší trest pohlcuje miernejší). Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri rovnakých sadzbách pokút znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov (závažnosť pritom je nutné posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená). Na základe analógie teda v danom prípade treba aplikovať pravidlá pre ukládanie úhrnného trestu, t.j. správny orgán uloží za viaceré delikty sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnutelný.

38. Vychádzajúc zo skutkových zistení daného prípadu správne orgány oboch stupňov touto zásadou sa pri ukladaní sankcie za nimi zistené dva správne delikty neriadili. Ak správny orgán teda bol toho názoru, že žalobca spáchal viacero správnych deliktov, pri ukladaní pokuty za tieto delikty mal uložiť sankciu za správny delikt najprísnejšie postihnutelný a táto skutočnosť mala byť určitým a zrozumiteľným spôsobom priamo uvedená vo výroku rozhodnutia a dôvodnosť úhrnného trestu mala byť odôvodnená v odôvodnení správneho rozhodnutia. Konajúce správne orgány mali teda postupovať pri zisťovaní a objasňovaní protiprávnych konaní žalobcu v súlade s platnými ustanoveniami správneho poriadku, na ktorý odkazuje § 27 zákona č. 250/2007 Z.z. a pri rozhodovaní o jeho vine a uložení sankcie pri nedostatku špeciálnej zákonnej úpravy postupovať analogicky podľa trestnoprávnej úpravy, ktorý výklad by bol súladný s § 46 správneho poriadku v spojení čl. 6 ods. 1 Dohovoru a s čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

39. Vzhľadom k uvedenému povinnosťou správneho orgánu v konaní administratívneho trestania je v každom štádiu konania rozhodnúť o celom predmete konania. Pokiaľ v odvolacom správnom konaní žalovaný správny orgán mienil upustiť od postihu žalobcu za porušenie právnej povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, kladenej mu za vinu, takéto jeho rozhodnutie mal v súlade s trestnoprávnou úpravou vyjadriť vo výroku napadnutého rozhodnutia. Výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorým zmenil prvostupňové správne rozhodnutie o vine a treste, je nezlučiteľné z trestnoprávnymi zásadami trestania nielen podľa trestnoprávnej úpravy Slovenskej republiky, ale je nezlučiteľné aj v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Argumentácia žalovaného, že v správnom konaní sa uplatňuje zásada jednotnosti konania, v zmysle ktorej je správne konanie jediným celkom od podania až po jeho právoplatné ukončenie, v zmysle uvedeného je preto právne irelevantná.

40. Najvyšší súd po vyhodnotení kasačných dôvodov žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu vzhľadom k uvedenému vyššie konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

41. Z dôvodov vyššie uvedených, najvyšší súd ako súd kasačný dospel k záveru, že námietky žalovaného uvedené v jeho kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

42. Kasačný súd o náhrade trov kasačného konania rozhodoval podľa právnej úpravy ustanovenej v § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p.. Žalobcovi priznal proti žalovanému právo na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu, keďže žalobca bol v konaní úspešný.

43. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.